

Course: Transreading Ukrainian poetry: a crimson bush amidst silence
Tutor: Stephen Komarnyckyj

Assignment published: 26 May 2021
Assignment deadline: 2 June 2021

Pavlo Tychyna and T.S. Eliot

Квітчастий луг і дощик золотий.

Квітчастий луг і дощик золотий.
А в даліні, мов акварелі, —
Примружились гаї, замислились оселі...
Ах, серце, пий!
Повітря — мов прив'ялий трунок.
Це рання осінь шле цілунок
Такий чудовий та сумний.

Стою я сам посеред нив чужих,
Немов покинута офіра.
І слухає мій сум природа. Люба. Щира.
Крізь плач, крізь сміх.
Вона сама — царівна мила —
Не раз свій смуток хоронила
В самій собі, в піснях своїх.

Стою. Молюсь. Так тихо-тихо скрізь, —
Мов перед образом Мадонни.
Лиш від осель пливуть тужні, обнявшись, дзвони, —
Узори сліз
Лише з-над хмар часом прилине
Прощання з летом журавлине —
Погасле, як грезет із риз...

Гей, над дорогою стоїть верба,
Дзвінки дощові струни ловить,
Все вітами хитає, наче сумно мовить:
Журба, журба...
Отак роки, отак без краю
На струнах Вічності перебираю
Я, одинокая верба.

The flowering meadow, the gold rain

The flowering meadow, the gold rain...
And in the distance like an aquarelle,
The woods meditate, villages nestle.
Oh heart drink...
The air has a taste
Distilled from autumn's startling kiss
Of wonder and sadness.

I stand alone in these unknown pastures,
Feeling like a forsaken sacrifice,
And nature listens to my sorrows.
Through smiles and tears
She is the same sweet princess
Who more than once has crowned
My sorrow in her songs.

I mouth a prayer. It is so quiet
As if I stood before the Madonna.
Only the bells in the village echo
So lazily,
While from just above the clouds
The last farewells of swallows fade,
Like old vestments. Brocade.

Over the road stands the willow
Catching the resonant strings of rain
Bowing with its branches as if saying
Sorrow, sorrow
Such years, such without end
On the strings of eternity I play
A willow, solitary.

ЗОЛОТИЙ ГОМІН

Над Києвом — золотий гомін.

І голуби, і сонце!

Внизу —

Дніпро торкає струни...

Предки.

Предки встали із могил;

Пішли по місту.

Предки жертви сонцю приносять —

І того золотий гомін.

Ах той гомін!..

За ним не чути, що друг твій каже,

Від нього грози, пролітаючи над містом, плачуть, —

Бо їх не помічають.

Гомін золотий!

Уночі,

Як Чумацький шлях сріблисту куряву простеле,

Розчини вікно, послухай:

Слухай:

Десь в небі плинуть ріки,

Потужні ріки дзвону Лаври і Софії!..

Човни золотії

Із сивої-сивої Давнини причалюють,

Човни золотії.

...З хрестом,

Опромінений,

Ласкою Божою в серце зранений

Входить Андрій Первозванний.

Ступає на гори

: Благословенні будьте, гори, і ти, ріко мутная!

І засміялись гори,

Зазеленіли...

І ріка мутная сповнилася сонця і блакиті —

Торкнула струни...

Уночі

Як Чумацький Шлях срібну куряву ростеле,

Вийди на Дніпро!

...Над Сивоусим небесними ланами Бог проходить,

Бог засіває.

Падають

Зерна

Кришталевої музики.

З глибин Вічності падають зерна

В душу.

І там, у храмі душі,

Над яким у неосяжній високості в'ються голуби-молитви,

Там,

У повнозгучнім храмі акордами розцвітають,

Натхненними, як очі предків!

Він був мов жрець сп'янілий від молитви —
Наш Київ, —
Який моливсь за всю Україну —
Прекрасний Київ.

— буря!

Стихійно очі він розкрив —
І всі сміються як вино...

— блиск!

— жах!

Розвивши ясні короги
(І всі сміються як вино),
Вогнем схопився Київ
У творчий високості!

: здрастуй! здрастуй! — сиплеться з очей.
Тисячі очей...

Раптом тиша: хтось говорить.

: слава! — з тичячі грудей.

Голуби.

То Україну

За всі роки неслави благословляв хрестом

Опромінений

Ласкою Божою в серце зраний

Андрій Первозванний.

І засміялись гори,

Зазеленіли...

Але ж два чорних гроба.

Один світлий.

І навкруг

Каліки.

Повзають, гугнявять, руки простягають

(О, які скорчені пальці!) —

Дайте їм, дайте!

Їсти їм дайте — хай звіра в собі не плекають, —

Дайте.

Повзають, гугнявять, сонце проклинають,

Сонце і Христа!

Проходять:

бідні, багаті, горді, молоді, закохані в хмари й музику —

Проходять:

Чорній птах — у нього очі-пазурі!

Чорній птах із гнілих закутків душі,

Із поля бою прилетів.

Кряче.

О, бездушний пташе!

Чи це не ти розп'яття душі людської

Століття довбав?

Століття.

Чи не ти виймав живим очі,

Із серця віру.

Чого ж тобі тепер треба
В години радості і сміху?
Чого ж тобі треба тепер, о, бездушний пташе?

Говори!

Чорнокрилля на голуби й сонце —
Чорнокрилля.

— Брате мій, пам'ятаєш дні весни на світанню волі?
З тобою обнявшись, ходили ми по братніх стежках,
Славили сонце!
А у всіх тоді (навіть у травинки) сміялись сльози...

— Не пам'ятаю. Одійди.

— Любий мій, чом ти не смієшся, чом не радієш?
Це ж я, твій брат, до тебе по-рідному промовляю, —
Невже ж ти не впізнав?

— Відступись! Уб'ю!

Чорний птах,
Чорний птах кряче.

І навкруг

Каліки.

В години радості і сміху
Хто їх поставив на коліна?
Хто простягнуть сказав їм руку,
Який безумний бог — в години радості і сміху?
Предки з жахом одвернулись.

: виростем! — сказали тополі.

: бризнем піснями! — сказали квіти.

: розіллємось — сказав Дніпро.

Тополі, квіти і Дніпро.

Дзвенить, дзвенить, дзвенить

І б'ється на шматки...

— Чи то не золоті дререла скресають під землю?

Леліє він, ласкавіє,

Тремтить неначе сон...

— Чи то не самоцвіти ростуть в глибинах гір?

: виростем! — сказали.

: розіллємось! — Дніпро.

Зоряного ранку припади вухом до землі —
...ідуть

То десь із сел і хуторців ідуть до Києва —

Шляхами, стежками, обніжками.

І б'ються в їх серця у такт

— ідуть! ідуть! —

Дзвенять немов сонця у такт

— ідуть! ідуть! —

Там над шляхами, стежками, обніжками.

Ідуть!

І всі сміються як вино:

І всі співають як вино:

Я — дужий народ.
Я молодий!
Вслухався я в твій гомін золотий —
І от почув.
Дививсь я в твої очі —
І от побачив.
Гори каміння, що на груди мої навалили,
Я так легенько скинув —
Мов пух...

Я — негасимий Огонь Прекрасний,
Одвічний Дух.
Вітай же нас ти з сонцем, голубами.
Я дужий народ! — з сонцем, голубами.
Вітай нас рідними піснями!
Я — молодий!
Молодий

Gold Echo

Above Kyiv, the gold echo
Trembles through doves and sunlight
The Dnipro
Is harp-strings radiating
Solar melodies in the city's heart.

The dead awake.
Their remade bodies supple as water
Melt through the air and disintegrate
Into acres of sunshine
Spilled across Kyiv, as rye and wheat,

A communion of sound trembles
Off the sky, itself, a single bell,
While fear and hate
Swim through the air at twilight,
Each a note, whose dark
Balance perfects the music...

In the night
When galaxies are written in alphabets of light
Open your window, listen,
Listen:
Somewhere in heaven the river
Of sound echoes from Lavra and Sofia...

Whose boat pulls to the shore, his arms open
A shadow crucified on the horizon?

Dawn,
Each hull
Snaking with shadow and golden.
As he steps ashore,
Netted by the shadow of a poplar,
The sun
Swims over everything in shoals of fire.

Andrew, the first disciple
Blesses the mountains and river,
Green ripples laugh off the stone, the water
Is a harp string
Of blue gold coalescing.

In the night,
When galaxies are written in scripts of light
Walk onto the river
Over whose grey pastures God passes,

Invisibly sowing
The seeds of crystal music

Which fall,
From the depths of eternity
Into the Cathedral of the spirit,
Across whose heights
A prayer aches.

Through the resonance
And weighted flight of stones
Accord blossoms, into the bent spines.

Kyiv is a priest
Drunk with Christ and praying
For all Ukraine.
As a storm
Scissors open to a dull
Clumsy drum roll
And flags snappily unfurl, the sky
Catches fire,
A thousand eyes sparkle
Delight. Solar. Silence.

Then the cry of "Glory"
Ripples across the city and still
Further through field and Steppe,
A trembling circle
Expands and above it all
Doves arrayed in sunlight carry
The word into the sky,
On currents of glory.

The murdered God, compassionate
Sings in the human heart
Of Andrew as he sees
The mountains radiate
A resurrected light,
A green as yet unnamed
And the withered hands of beggars
Yearning towards him,
As flowers always
Aspire towards the sun,

And the bird draws close
What are we in his eyes? Gaping shadows.
We watch him magnetised.
He caws,

O soulless bird
You would peck out
Our eyes, our faith, our heart,
Why are you here? Speak?

And so spilling out from him the shadow

A dark sheet
Thrown over the doves and sunlight.

The and around us the streets fill
With a black tide
Of maimed and diseased people,
Who placed them on their knees?
Whose hand will reach out to them?
A deranged God?

The poplars whisper, always renewing
The flowers brim with colour,
Their shapes sing off the water
Waves of blue and gold spliced
With the dark claws of the poplar,
While church bell ring and still
Waves of music waltz across gold metal
A maze cracks
Shivers over the surface of each bell
As they break apart an empty shell...

Somewhere beneath the earth, the gold stream
Nuzzles towards the air
A dream
Of light trembling off water,
Creating its own music
In an unknown ravine,
Echoing to the dark
Locked heart off the mountain,
As the dawn and each star
Funnels sound and space is the ear
Of God.

They come ,
A human stream
Singing through the streets of Kyiv,
Their hearts beating in rhythm
As everything rings with light

And lives, we sing

I am young,
The gold echo of each song
Balancing the weight
Of mountains, as the sky
Dances through me,
The unextinguished fire of beauty
I sing,
Remaking doves and sunlight
Eternal and young.

T.S. Eliot- an extract from The Wasteland

FOR EZRA POUND
IL MIGLIOR FABBRO

I. The Burial of the Dead

April is the cruellest month, breeding
Lilacs out of the dead land, mixing
Memory and desire, stirring
Dull roots with spring rain.
Winter kept us warm, covering
Earth in forgetful snow, feeding
A little life with dried tubers.
Summer surprised us, coming over the Starnbergersee
With a shower of rain; we stopped in the colonnade,
And went on in sunlight, into the Hofgarten,
And drank coffee, and talked for an hour.
Bin gar keine Russin, stamm' aus Litauen, echt deutsch.
And when we were children, staying at the arch-duke's,
My cousin's, he took me out on a sled,
And I was frightened. He said, Marie,
Marie, hold on tight. And down we went.
In the mountains, there you feel free.
I read, much of the night, and go south in the winter.

What are the roots that clutch, what branches grow
Out of this stony rubbish? Son of man,
You cannot say, or guess, for you know only
A heap of broken images, where the sun beats,
And the dead tree gives no shelter, the cricket no relief,
And the dry stone no sound of water. Only
There is shadow under this red rock,
(Come in under the shadow of this red rock),
And I will show you something different from either
Your shadow at morning striding behind you
Or your shadow at evening rising to meet you;
I will show you fear in a handful of dust.

Frisch weht der Wind
Der Heimat zu
Mein Irisch Kind,
Wo weilest du?

Writing Game 2: Breeding Lilacs Out of the Dead Land

Pavlo Tychyna and T.S. Eliot wrote their two greatest poems at the opposite ends of Europe following a war that had laid waste to the continent. Eliot's poem *The Waste Land* (1922), whose opening appears in this lesson, is, perhaps, a reflection of Tychyna's poem *Gold Clamour*. The two works both explode and remake the poetic traditions they inhabit, rifling through mythologies to imbue a chaotic present with meaning. However, they were writing in very different societies. Eliot, a cosmopolitan American, imported French symbolist techniques and Jacobean tropes into his modernist poem, together with Brownian monologues, to reflect the alienation of an England that had triumphed but was in mourning for the dead of Ypres and The Somme. However, he was in a country where writers had the complete freedom to express themselves how they wished in their native tongue. Tychyna, by contrast, lived in a country whose language had been subject to three centuries of repressions. Ukrainians had largely been serfs until 1848 and their national poet Taras Shevchenko was actually owned by another human being. However, the nation rose and found its voice in the aftermath of war.

Tychyna's first collection, *Solar Clarinets* (1918), is imbued with the delight of a community able to express itself after centuries of its books being burned and its writers oppressed and censored. The first poem in this selection is a celebration of, and a lament for, being part of a landscape that, ultimately, we are forever estranged from by our mortality. *Gold Clamour* (rendered here as *Golden Echo*) arguably his greatest poem and the conclusion of *Solar Clarinets* is almost impossible to translate into English, and to convey how its music and metaphors broke the mold of Ukrainian, indeed Eastern Slavonic, poetry. The text explores what we might, following Freud, term the conflict between Eros and Thanatos. I opted for an impressionistic translation of this work which would, I hoped, convey the power and spirit of the original and read like a poem written originally in English.

Your Exercise

Golden Clamour and *The Wasteland* capture a key moment in European history when the war ended and the old empires collapsed. They rifle through traditions like a magpie on a rubbish tip and find, if not a renewed mythology, at least a language to describe the reality inhabited. The poems use different narrative strategies with Eliot ventriloquising (*He do the police in different voices*) and Tychyna using an omniscient narrator. They are also a contrast with current English language poetry which often focuses on beautifully rendered observations of the kind evident in Armitage's work.

Your task is to write a poem which, like Eliot's and Tychyna's, captures the current moment, a poem with an epic sweep. We are gripped by a pandemic, the shadow of a wider war again hangs over Europe, and Britain has left the EU. You could use an omniscient narrator, you could imbue the Thames with a voice, as the witness of England's long and troubled history, or Gog and Magog could speak in their long sleep. It is up to you!